

Élménybeszámoló

Fürstenhoffer Zsanett
Vendéglátás turizmus szak, 2015-ös évfolyam
2017/2018 tavaszi félév
Franciaország, Dijon
Burgundy School of Business

Az Erasmus programról már az egyetem előtti években is hallottam, aztán elég sokáig gondolkodtam rajta, hogy bele merjek-e vágni ebbe a kalandba. Mivel Amerikában voltam már nyári diákmunka miatt, ezért végül úgy döntöttem, hogy nincs mit veszítenem. Egy barátnőmmel együtt jelentkeztünk a programba, ugyanarra az egyetemre, mert mind a ketten turizmust hallgatunk a PTE-n. Mindenképpen olyan egyetemet szerettünk volna választani, ahol turizmust tudunk tanulni, így ez eléggé leszűkítette a választási lehetőségeket. Három egyetem közül a franciaországi Burgundy School of Business-t választottuk. Leadtuk a szükséges papírokat a jelentkezéshez és vártuk a visszajelzést. Örömmel fogadtuk a hírt, hogy mind a kettőnket felvettek, és mehetünk együtt Dijonba. Azonban időközben kiderül, hogy nem tudunk az őszi félévre menni, mert a szakosodott tárgyak, amiket szerettünk volna felvenni, csak tavasszal vannak. Így elég sok idő telt el és mind a ketten úgy éreztük, hogy inkább mégis csak maradunk itthon, és minden marad a régi kerékvágásban.

Eljött a határidő, amikor meg kellett mondani, hogy szeretnék-e menni, vagy tényleg maradunk, és elég feszült voltam, nem tudtam, hogyan döntsek, mert tudtam, hogy a barátnőm biztosan Pécsen fog maradni, akkor is, ha én megyek. Felhívtam egy jó barátomat és megkértem, hogy segítsen nekem dönteni. Feltett nekem néhány kérdést, aminek a lényege az volt, hogy fiatal vagyok, és mivel még nem vagyok senki felé elköteleződve így ne gondolkozzak, hanem menjek. Ekkor dobogó szívvel mentem be az Erasmus irodába, azon a héten szerintem már vagy tizedszerre és mondtam, hogy megyek, és elköszöntem még mielőtt újra meg gondolhattam volna magam. Így tehát a végleges döntésről senki nem tudott, csak az az egyetlen barátom, akivel telefonon beszéltem. Ahogy kértem az épületből hívtam anyukámat, hogy mégis megyek Dijonba. Nagy meglepetés volt neki és a barátaimnak is, főleg annak a barátnőmnek, akivel mentem volna. Így vágtam bele egyedül életem egyik legnagyobb kalandjába.

Repülővel utaztam Lyonba és onnan mentem busszal Dijonba, ez volt a legkedvezőbb megoldás, anyagilag és időben is.

Szerencsés vagyok, mert találtam albérletet, így nem kellett kollégiumba mennem, viszont ahol laktam, az sem volt egészen mindennapi. Egy idős hölgy adta ki lakása egyik felét privát fürdőszobával és így az enyém lett a város és talán az ország legolcsóbb albérlete havi 290 euróért. Akikkel összebarátkoztam a szemeszter folyamán kb 450 eurót fizettek kicsi kollégiumi szobához hasonló privát stúdióért rezszi nélkül. Nekem pedig Chantal még néha ebédet is főzött, elvitt vásárolni, vidéket járni.

Kíváncsi voltam, hogy milyen barátokat fogok tudni szerezni a program folyamán és abszolút csalódás ért. Azt gondoltam, hogy lesznek majd francia barátaim, hogy tanítanak majd, talán a családjukkal is találkozom... Hát ez nem így történt. Franciákkal csak Chantalon keresztül kerültem kapcsolatba, mivel bemutatott a barátainak, sőt főztem is nekik magyar vacsorát. Az egyetemen lett egy nagyon jó barátnőm, aki finnországi orosz, és azóta is tartjuk egymással a kapcsolatot. Illetve kanadai srácokkal lettem még jóban, és több helyre utaztunk így együtt.

A város, ahol éltem, nem volt túl nagy, de volt benne élet, sok egyetemista. A közös bulizásokon nem igazán vettem részt, inkább utaztam barátokkal, piknikeztünk a közeli tó partján, ahova vittem magammal magyar bort is, hiszen nem lehetett kihagyni egyetlen

lehetőséget sem az újabb borok megkóstolására. Mivel borturizmust hallgattunk, tanultunk sok érdekességet és tanáraink biztattak minket, hogy kóstoljunk meg minél több féle bort, hogy tudjuk felismerni a különbségeket. Sokszor mentünk közösen kávézni, néztünk filmeket az egyik helyi kis moziban, ami majdnem hogy törzshelyünk lett, vagy csak úgy sétáltunk a városban.

Szerettem az ott töltött időt, és ha lehetne, bármikor visszamennék, csak sajnós a csapat nem lenne már ugyanaz. Chantalt viszont mindenképp meg szeretném még látogatni, hiszen nagyon sok mindent köszönhetek neki, sokat beszélgettünk egymással és tanított dolgokat az életről, szinte olyan lett számomra, mint egy pótnagymama.

Az viszont biztos, hogy ha nem kaptam volna itthonról anyagi támogatást, akkor fele ennyi tapasztalatot sem tudtam volna szerezni, hiszen Franciaország nagyon drága és az Erasmus ösztöndíj tényleg csak támogató jellegű jelképes összeg ott. Új országokba juthattam el, sok új dolgot tanultam, nemzetközi kapcsolataim lettek, és nagyon szép emlékeim.

A barátnőm mindenképpen sajnálhatja, hogy ebből kimaradt, de remélem még nagyon sok embernek lesz lehetősége, hogy hasonló tapasztalatokat szerezhessen a program által, mint én.

